

ارزیابی شرح خدمات تهیه طرح جامع و تفصیلی (قرارداد تیپ ۱۲) از منظر زیست محیطی

غزاله پورمعصومی^{۱*}، سحر نصری^۲

۱- کارشناس ارشد طراحی شهری دانشگاه هنر اصفهان، Ghazaleh_pms71@yahoo.com

۲- کارشناس ارشد طراحی شهری دانشگاه هنر اصفهان، Sahar.nasrii@gmail.com

چکیده:

با توجه به فعالیت های بی حد و مرز انسان در محیط زیست و تخریب های بی شماری که در آن انجام داده و محدودیت هایی نیز که محیط زیست در تجدید حیات خود دارد، بهره برداری از محیط می بایست پس از ارزیابی منابع و در چارچوب توان ها و ظرفیت های محیط صورت گیرد. بدین سبب در دهه های اخیر محیط زیست پس از امنیت جهانی و اقتصاد جهانی تبدیل به سومین موضوع بحث بر انگیز بین کشورهای جهان شده است. از این رو این پژوهش با هدف کاهش اثرات زیست محیطی طرح های توسعه و پروژه های شهری، به ارزیابی شرح خدمات تهیه طرح های جامع و تفصیلی (قرارداد تیپ ۱۲)، پرداخته است. در این تحقیق با استفاده از روش توصیفی-تحلیلی، داده ها و اطلاعات گردآوری شده مورد بررسی قرار گرفته؛ و این نتیجه حاصل شده است که این قرار داد در زمینه بعد زیست محیطی، راهکارهای کامل و قابل اجرایی را ارائه نداده و از طرفی این فقدان وجود راهنما و ضوابط مناسب در این بعد سبب افزایش رد پای اکولوژیکی طرح ها و پروژه های توسعه شده، لذا در این مقاله به ارائه پیشنهاداتی برای اصلاح نارسایی های قرار داد تیپ ۱۲ پرداخته شده و شاخص هایی جهت تکمیل آن از جنبه بعد زیست محیطی ارائه شده است.

واژه های کلیدی: شرح خدمات طرح جامع و تفصیلی، قرارداد تیپ ۱۲، برنامه ریزی محیط زیست

۱- مقدمه

در چند دهه گذشته، بروز مسائل بی شماری در محیط زیست موجب شده است تا جامعه انسانی دریابد که گستره فعالیت هایش در محیط زیست، بدون حد و مرز است و از سوی دیگر، محیط زیست نیز دارای محدودیت هایی است که حتی با بهترین فناوری های قابل تصور نیز به طور نامحدود قابل گسترش نیست [۱]. بنابراین اگر قرار باشد توسعه تداوم یابد باید راهی پیدا کرد که محیط زیست تخریب نشود [۲]. عدم توجه به این محدودیت ها طی فرایند توسعه، تخریب محیط زیست را به همراه خواهد داشت، از این رو هرگونه بهره برداری از طبیعت باید پس از ارزیابی منابع و در چارچوب توان ها و ظرفیت های محیط صورت گیرد [۳].

بدین سبب در دهه های اخیر، محیط زیست پس از امنیت جهانی و اقتصاد جهانی تبدیل به سومین موضوع بحث بر انگیز بین کشورهای جهان شده است. برگزاری کنفرانس استکهلم در سال ۱۹۷۲ درباره محیط زیست انسانی و تأسیس برنامه محیط زیست ملل متحد در سال ۱۹۷۳، دوره جدیدی را درباره مباحث محیط زیستی آغاز کرد و به دنبال آن کنفرانس ها، برنامه ها و معاهدات مختلفی در سطح جهانی مطرح و به تصویب رسید. اما متأسفانه بیشتر آنها ابزار اجرایی لازم را در اختیار ندارند و در واقع محیط زیست امروز از انبوه معاهدات و پیمانهای اجرا نشده رنج می برد.